

Ack du min wän och ädla ros

Ack du min wän och ädla ros, Jag dig visst älskat har;
 Jag tänker resa bort min kos, Men du får blifwa qwar;
 Min glädje nu en ända har, Och sorgen ökar
 sig; Ho wet om jag i werlden här, Nånsin får skåda dig.

1. Ack du min wän och ädla ros, Jag dig visst älskat har;
 Jag tänker resa bort min kos, Men du får blifwa qwar;
 Min glädje nu en ända har, Och sorgen ökar sig;
 Ho wet om jag i werlden här, Nånsin får skåda dig.
2. Men om du mig will trogen bli, Och icke swika mig;
 Så will jag det försäkra dig, Och det skall du få se;
 Om ödet mitt skull bli så stort, Att jag fick döden se;
 Så will jag aldrig glömma bort, Att tänka uppå dig.
3. Men ett will jag påminna dig, När wädret susar hårdt;
 Att du då ner till stranden går, Det kostar dig ej swårt;
 Din såta wän som borta är, Du wet ej hur han mår;
 Kanske af storm och stort owär, Han wåt och trötter står.
4. Du är en wän af ärbarhet, Det talas wäl om dig;
 Hwar gång jag dina ögon ser, Hwar blodtår rörs i mig;
 Din kinder är som wallmo röd, Din mun så säckersöt;
 Ty aldrig jag i werlden här, Nånsin förglömmar dig.
5. På mörka böljan, Den swarta flod, Der brusar storm och owäder,
 Der wågar jag mitt unga lif, På några tunna bräder;
 Men om du will till böljan gå, Så skall du skåda få;
 Likkistan min, Lik som hon står, Med flagg och wimpel på.
6. Se wimpeln kastas upp i topp, Mitt afsked bjudes dig;
 Det står en man utför vår port, Som ifrigt swingar sig.
 Si segel hissas up i wind, och skeppet går från strand;
 Men du min lilla söta wän, får blifwa qwar på land.
7. Nu är det glaset runnet ut, Att wi skall skiljas åt;
 Jag ber du ej bekymrar dig, Med tårar eller gråt.
 Men kom och följ med mig till strand, Der står min lilla båt;
 Då ger jag dig min högra hand, Och sen så skils wi åt.
8. Adjö farwél för denna gång, Min ädla lilla ros;
 Min tid han är här intet lång. Jag måste bort min kos;
 Det är wäl sist för denna gång, Du får min ögon se;
 Du hör min ömma klagosång, Kan hända aldrig mer.